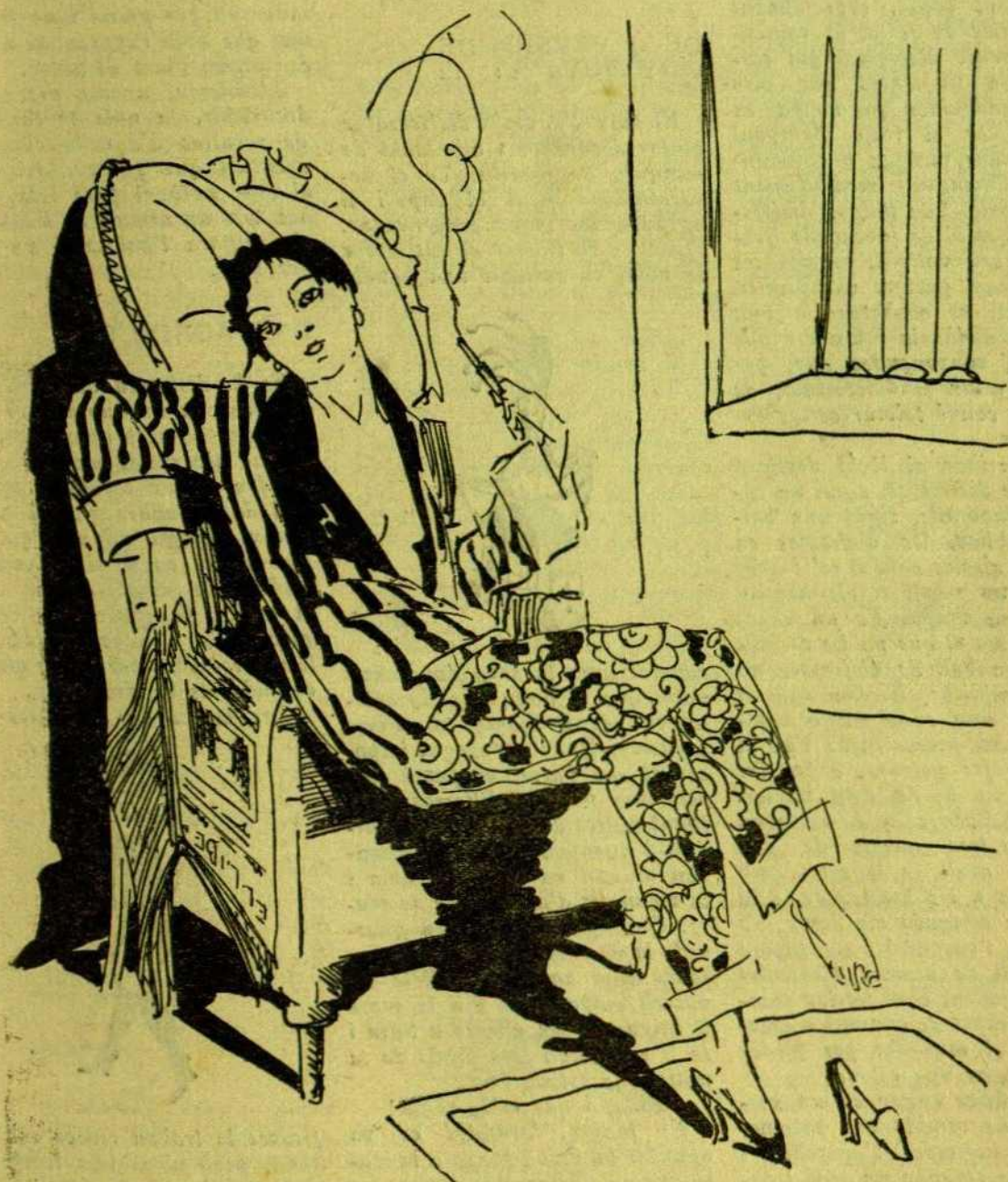

PAPITU

—Es curiós: el meu marit, pobret!, ja ha fet a tots, i vol fer anar dret a tothom...

Disbauxes confidencials

LES DISFRESES

Ja som en aquell temps que, en havent sopat, especialment les vigílies de festa, es comencen a veure disfresses pel carrer. Són disfresses que més aviat s'endevinen que no pas es veuen, car el trajo llamfant d'arlesiana, pasiega o colombina se l'amaguen recatadament sota l'abric. Són mitges disfresses. Un estol de jovencells fresseja al seu voltant, mentre les mares, com pastors que vigilen el ramat, es conserven a una prudent distància i fan els ulls grossos, convençudes que, per arribar a un fi determinat, de vegades convé tolerar certes expansions.

En arribar al local destinat a ball de disfresses, sigui un casino democràtic, sigui una baraca pública, les disfresses es posen a xisclar com si se'ls aparegués un ratolí o els hagués picat una vespa. És un canvi sobtat que, el que no ha assistit mai a un ball de disfresses no es pot explicar. Xisclen com si obeïssin una consigna o complissin una prometença. Van al ball per fer gatzara, i per fer gatzara no hi ha com xisclar.

Els balladors que passen des de tres quarts de deu amunt i avall de la sala, amb les mans a les butxaques, i la cigarreta apagada als llavis, els surten a l'encontre i els gasten un parell de bromes d'aquelles que no fallen, com fer-los menjar un grapat de confetti o amagar-los el moneder per fer-les despaucientar una estona.

Els músics engeguen un xarleston que sembla una habanera, les disfresses s'aparellen i les mares cerquen un recó tranquil esperant l'hora del ressopó,

si és que el feliç mortal que balla amb la noia a la mitja part no s'escorre com una anguila.

DE «3 VERSIO» DE «JOY - JOY» :: ::

El pare d'aquesta disfressa és pintor decorador i dibuixant de marques de fàbrica. Té el decorativisme ficat al cap i li agraden les coses complicades. Quan es va tractar de disfressar la noia, va sostenir una batalla

campal amb la seva dona, que volia que la noia anés de «Genoveva de Brabant» o «Pompadour». Quan aconseguí imposar el seu parer, es passà tres setmanes retallant filferros i enfilant vidres de colors en un cordill, i quan va tenir tot l'armazón muntat va cridar la noia i la va vestir d'amagat de sa mare. Quan la va tenir ben guardada la va empenyer cap el menjador com aquell que fleta un vaixell empavessat i a la mare li caigueren les ulleres a terra i se li escaparen tres punts de la mitja que estava fent.

—Filla, i que estàs regia!

El pintor decoratiu es va apuntar un èxit i pregà a la mare que no s'hi acostés massa, car el filferro es desetxurava.

El dia del certamen, però, la «3.ª versió» del «Joy-Joy» no gaudeix, perquè el pintor decorador va per premi i no li permet que balli exposant-se a perdre algun vidre de color.

L'endemà, a casa del pintor decorador, la noia té torticollis de resultes d'aquella claraboia artística que portava muntada al cap, però el pare i la mare han tret un armari de lluna que els millora l'habitació un cent per cent.

D'«APACHINETTE»

Es la disfressa bullanguera i enjogassada que no va per premi i que no es proposa altra cosa que divertir-se movent xivarri i fent tornar tarumbes tota la cort de balladors que la perseguix. Ningú no sap qui és. No és del barri ni fa cara de raspa. Diu «xistos», riu, torna la pilota, fa gresca, de res fa escarafalls i, sense enfadar-se, té mil recursos per evitar que els embadocats es propassin.

Les mares de les altres disfresses la troben massa esbojarrada, però al mateix temps els dol que les seves filles siguin tan faves.

DE PAGESA CATALANA

La seva mare, abans de sortir de casa, li ha dit:

—Pensa que el cosset és de vellut i la faldilla de seda riquíssima. Ja no se'n fa d'aquesta roba, avui en dia. Ja cal que vagis amb compte a no estripar-ho. Les mitenes encara són de quan l'àvia es va casar. Les arracades són de la besàvia i potser no se'n trobarien unes de tan bones en tot Barcelona. Ja cal que vigilis que no te les prenguin.

La veïna del segon, la dona de fer feines i l'adroguer de baix han exclamat, extasiats:

—Oh! Tothom se la mirarà!

I la pobra pagesa catalana, en arribar al ball, sofreix un desengany. Ningú no se la mira. Només la venen a cercar per ballar els jovencells més escarrancats que els manca empenta per emprendre les disfresses de troní. I la pobra pagesa catalana es marceix.

En arribar a casa, rebot el ret per terra i declara que l'any vi-

nent es vol disfressar de cupletista.

La mare s'escandalitza i té de treure tota l'autoritat per a convèncer-la que, l'any vinent, amb el trajo de pastora que ella havia dut quan tenia la seva edat, farà sensació.

DE PIERROT

Es una disfressa que no porta ni un fil de roba interior i la jaqueta de pierrot se li arrepenja al replà de les galtes posteriors, atraient tot seguit les mi-

rades dels balladors més corridos. Sobre d'on ha sortit i quina mena de persona és, hi ha diversitat de parers.

Uns opinen que és de duro, i altres de dos duros.

El pierrot, però, no es descobreix. No es treu la careta per no desenganyar a ningú. Perquè, els ho direm en confiança, és de dues pessetes.

Però com que per ballar la música i les bones formes són el tot, el pierrot no en perd ni un. Es més: com que després de cada ball el ballador no es pot estar d'explicar les emocions que ha sentit als companys, quan només manquen tres balls per anar a dormir, al davant del pierrot hi ha cua de balladors que pretenen disfrutar honestament.

Quan això succeeix, però, la gent de sa casa ja és a dormir, i les disfresses que queden ja estan curades d'espants.

D'«AEROPLANO»

En acabar-se el primer ball, se sent una botzina i un espetec

de lluna. Es l'entrada de l'«aeroplano». Els balladors li deixen pas i l'«aeroplano», seguit dels familiars, que són el pare—un urbà vestit de paisà—i la mare—una portera de la Ronda,—dona un tomb per la sala, fins que els músics inicien el segon fox-trot.

L'aeroplà, seguint les instruccions del pare, es planta davant de la llotja del jurat i ja no se'n mou fins que li concedeix l'accés del sofriment i de la resignació.

A l'hora de plegar, com que l'aeroplà ha buidat un ull a dues disfresses i ha fos sis bombetes, l'urbà es veu obligat a repartir targes promentent que indemnitzarà a tothom.

L'any vinent, però, passada la primera enrabiada, és quasi segur que realitzarà el projecte de disfressar la noia d'«estació emissora».

DE «BEBE»

En els balls de disfresses, el «bebé» és tradicional. I també

és tradicional que el «bebé» ha d'ésser una raspa o una jamona. El trajo de «bebé», perquè llueixi, l'ha de portar una dona com més sapada millor. La paròquia del «bebé» és tan escollida i exigent, que el dia que es donés compte que li estafes un quilo, giraria cua i cercaria nova disfressa.

El «bebé», a l'hora de plegar és terrible perquè no té un «non». S'ha donat el cas d'haver-hi bufetades a la porta del ball perquè el «bebé» s'havia compromès a anar a dormir amb sis balladors diferents.

DE «LLUIS XV»

Aquesta disfressa es passa la nit dient:

—Uix! Què vol, aquest? Què

s'ha cregut aquest ximple! Deixi'm en pau! Ai, mare, i que és pesat! No ballo, jo!

Tot li sembla poc i de tot fa escarafalls.

Si sabés, però, que la seva mare i la seva tia, en confeccionar-li el trajo, es feren un garbuix amb la Pompadour, Mme. Dubarry, la Sevigné, Cleo de Merode i Maria Antonieta, i que varen acabar prenent model d'una postal imperi, no presumiria tant i es moriria de vergonya.

Però com que en els balls de disfresses, d'èpoques i d'estils no hi entén ni el jurat, la que

va de Lluís XV, encara que no hi vagi, despertà l'admiració de tothom i ja sap que el segon premi el té segur.

Aquesta disfressa i la de Joana d'Arc són de les que coaccionen el jurat.

ALTRES DISFRESSES

Hi ha la florista, la pasiega, l'andalusa, la gallega, la turca, l'alsaciana, la ràdio, etc. Si volguéssim anomenar-les totes, necessitariem dos extraordinaris com aquest, i la paciència del llegidor se'n ressentiria.

Per llegir i passar l'estona, ja n'hi ha prou.

Així ho assegura, disfressat de «fidel complidor del seu deure», en

GUNDEMARO RECOLONS

NO ES TOT U

«Las bromas de Carnaval salen por Todos los Santos», diu un refrà castellà. Nosaltres podem assegurar que molts cops surten abans.

En Cunill va fer, en el ball de l'«Iris», a una gairebé menor que semblava que mai havia trencat cap plat ni cap olla.

—Només fan que mirar-me la cua i riure. Sembla que no n'hagin vist mai cap!

BOHEMIA

Carnestoltes 1927
Dies 12, 19 i 26 de febrer

Espeterranta Balls de Disfresses, amenitzats per l'orquestra Iglecias. Concurs de trajes y valuosos premios. El millor saló de Barcelona

—Jove! No s'acosti tant.

—Calli, tonta! Es propi del ball.

—Es que jo sóc una bona noia, sap? He vingut per tafanejar.

—Ja me'n faig càrrec. Anem a sopar, ara?

—No sé si dec acceptar!

—Està clar que sí... Mosso!

Un reservat...

—Sols? Ai, no!

—Deixi fer... i no tingui por...

I anaren al reservat, i començaren a jalar, i a l'arribar al tercer plat, la noia volia demanar filet i ell li contestà que de nit el filet només es menja a l'hora dels postres.

I ell aconstant-se a ella, i ella a ell, sigui com vulgui, que ell va menjar filet fins a atipar-se'n.

Però al cap de dos dies en Cunill va començar a sentir-se malament i què fa? Va a veure el metge. Aquest li pregunta què havia fet, i ell li va explicar el sopar de marras.

El metge el mira, l'examina i després li diu:

—Miri, jove: aquell sopar li va fer molt mal.

—Però, home de Dé! Menjar un filet pot fer mal!

Al que el doctor respongué:

—Doncs miri: el filet podia ésser bo, però les patates eren passades.

Que no és tot u.

EL BALL D'«EL PENSAMIENTO SILVESTRE»

En una de les moltes societats que en diuen recreatives, que existeixen a Barcelona, i que se'n diu «El pensamiento silvestre» s'hi estan celebrant balls de disfresses, essent les màscares que vagin més caïes obsequiades amb regals.

Amb tal motiu, «la comisió organitzadora» ha comprat un pet d'objectes venturerers per a regals, entre els quals hi havia un servei per prendre ous passats per aigua, consisten en dues oueres i un saler molt bufó i decoratiu...

El ball en què es donarien els premis el secretari de la *Comisión* l'anuncià en el ball del dissabte abans, des de dalt de l'escenari.

Parlà així:

«Distingida concurrència: dissabte que vé tindrà lloc el tercer ball de disfresses d'aquest carnaval. Les tres senyoretes que més es distingeixin en sos vestits obtindran tres valiosos premis, consistents en: Primer, un joc de cafè. Segon, un joc de tocador. Tercer, un joc d'ous.»

Una sorollosa rialla de l'element mascle i una ofegada rialleta maliciosa del femení coronà el parlament de l'improvisat orador.

ABANS I ARA

Els regidors d'abans, no ens ho negaran, eren més feliços que els d'ara, sobretot en temps de balls de disfresses. Els d'ara no poden fer la patota a la dona amb aquella facilitat que tenien els dels temps d'en Vinai-xa i d'en Muntanyola.

Llavors, ja se sabia. Cada nit de ball, arribava a casa dels regidors grimegials un urbà amb el volant obligat.

«*Esta noche se reúne la comisión de Hacienda—o la que fos—para tratar asuntos urgentes y de importancia.*»

El regidor, en llegir-ho, arufava el nas.

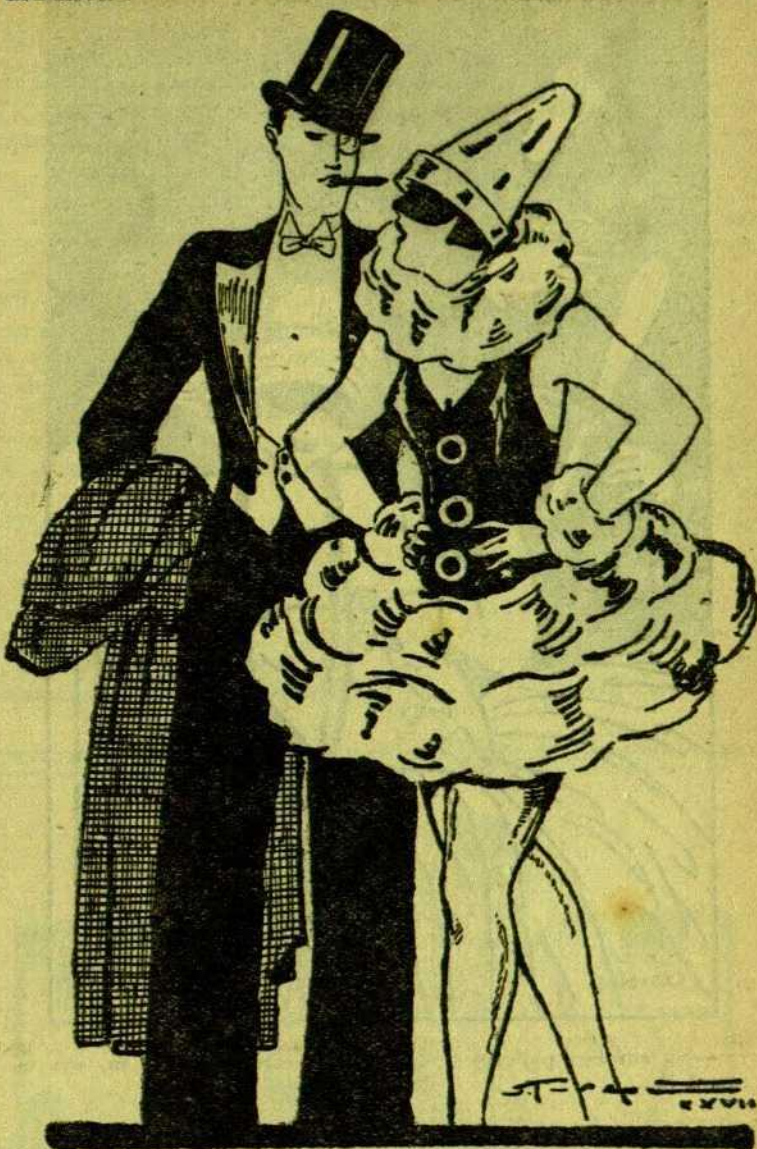
—Ja ho veus, Cisqueta. Tinc de sortir.

—Pobret! Ja és pesat això de fer de regidor!

—No me'n parlis!

La dona es resignava i el regidor sortia cap a la sessió, disposat a ballar-ne tants com en toquessin.

Ara, tothom fa bondat. Les

—Encara gastes calçotets de color de rosa?

—Ja sé qui ets. La marquesa del Panís!

—Bades! Sóc ta bugadera...

comissions són al pot. Les sessions no són cap excusa. I el regidor ha de fer bondat. I si no en fa, la ciutat no li serveix d'alcajota.

NO ÉS GAIRE

Un criminal empedernit, aspirant al foc etern, arriba a l'infern amb la intenció de purgar els seus pecats. Un diable orde-

nança l'acompanya al despatx d'en Pere Boter, que seu en un silló voltat d'uns quants condemnats distingits.

El secretari pregunta al criminal:

—Quantes baralles has promogut?

—Vint!

—No són gaires! I roba-

ments?

—Deu!

—Tampoc són gaires! I assassins?

—No em faci patir més. Tregui's la careta. Si ho fa, me la treuré jo...

—Set!
—Es una misèria!
—Set assassinats són una misèria? — exclamà el criminal, sense poder-se contenir? — I qui és vostè, que de tot fa escarafalls?

—Sóc Herodes!

EL FILL DEL JUEU

El mestre dicta un problema d'aritmètica als seus deixebles.

—A veure: jo faig un préstec de dues centes pessetes al meu veí, a un interès anual del

sis per cent; el meu veí em torna el préstec al cap de cinc mesos. Quina quantitat m'ha de tornar?

Els deixebles obren la llibreta i es posen a fer operacions frenèticament.

Unicament Isaac, fill d'un jueu usurer, roman amb els braços creuats sense fer res.

—I doncs, Issac — li diu el mestre: — que no has entès ço que he dit? Què esperes per resoldre el problema?

—Oh! — exclama Isaac. — A mi, senyor mestre, les operacions de préstecs no em comencen a interessar fins a partir del dotze per cent.

UNA DONA ECONÒMICA

—Ja hi tornem a ésser, senyora Mònica.

—No me'n parli, senyora Quitèria, no me'n parli! Ja tornem a ésser al temps de disbauxes i de pecat.

—Sort que, després, la Quaresma ho purificarà tot. Jo ja hi voldria ésser.

—Ai! Jo, també. M'agrada molt el menjar de Quaresma. Sap per què, senyora Quitèria? Perquè em surt més barat.

—Bah! Tonteries!

—Jo, el peix el faig cundir molt.

—Doncs, miri, preguntí-ho al meu home. Una servidora, li posen a les mans un trosset de carn i se'm torna, almenys, un tros de lliura... Preguntí-ho al meu marit i ho veurà...

TRES PERSONES FELICES

Dos amics es troben.

—Estic molt content — diu l'un. — Vinc d'assistir a l'acte de fer tres persones felices.

—Esplèndid! I com ha estat això?

—Vinc del casament d'en Gustau i l'Emília, que són una parella feliç. Ah! La cerimònia ha estat magnífica!

—Però... em sembla que m'havies dit tres persones felices...

—Naturalment. I també m'hi compto, perquè sóc el cosí de l'Emília, i en Gustau és viatjant...

APOSTA PERDUDA

La Sió i l'Antoniet Ros van anà a un ball de disfresses i varen sortir fent essos i enraonant farfallós.

Ell va jugà a la Sió que se la carregaria de l'1 al 100 de la Granvia, i ella va jugar que no.

Ell va encarrassar-se prou, però, per més que va fer, amb ella no va poder passar del 69.

LA FERIDA

En un cert ball de disfresses
va ensopegà en Ramonet
i es va fer una ferida
en el front, sobre l'ull dret.
En un reservat, a soles,
va dir-li a la Leonor:
—Per a que la sang no em ragi,
vols deixar-me un mocador?—
La xicota, compassiva,
la ferida l'hi mirà.
Quan l'hi va veure tan grossa,
tot seguit l'hi va deixà.

«BELLE COMBINAZIONE!»

Una pecadora s'acusa davant
d'un capellà italià d'haver-se
prestat a fer una fantasia molt
complicada en col·laboració amb
el seu marit.

—Oh!—exclamà el confessor,
escriuixit.—Vet ací una cosa ben
greu, ben greu...!

Però, després de reflexionar
una estona, exclamà:

—Gran peccato! Gran pecca-
to!... Ma, che bella combinazio-
ne!

EL BALL DE DISFRESSES

Quan en Joanet entrà al ball
de disfresses, li semblà que tot
li voltava i restà una estona en-
lluernat, sense saber ben bé què
li passava. Veia disfresses de
totes menes amb trajos llam-
pants que es movien al compàs
d'una música desenfrenada. Di-
monis que ballaven amb com-
tesses, pierrots amb pageses,
gitanes amb pallassos, i tot ple-
gat li semblava un garbuix per
fer perdre l'oremus a qualsevol.

En Joanet anà a refugiar-se a
un recó de la sala, contemplant
embadalit tot aquell tripijoc.

Encara no feia cinc minuts
que s'estava allí, que se li acos-
tà una gitana i li digué:

—I doncs, maco, que no saps
ballar? Què fas aquí tot sol?
Que no et vols divertir? Vina,
que ballarem.

I agafant en Joanet d'un bra-

Teatre BOSCH Carneestoltes 1927
Dies 12, 19 i 26 de febrer
Grandíssima Balls de Disfresses, amanit-
zats per la Banda del Rgt. de Bada-
joz n.º 73. Tots al Bosca divertir-se!
Valucosa premis a les disfresses

çat, se l'emportà al mig de la
sala, obligant-lo, vulgues no
vulgues, a giravoltar un peri-
cón dels més descapdellats.

Passada la primera impressió,
en Joanet trobà que la disfressa,
quan reia, mostrava una raste-
llera de dents blanques en mig
d'un llavis molsuts i unes pro-
tuberàncies atrevides i un movi-
ment d'anques temptador, que
la feien atraient de debò.

—T'agrado?—li preguntava
de tant en tant, endevinant que
en Joanet es fonia com un bo-
lado.

En Joanet sospirava i s'apre-
tava un xic més, per demostrar
palesament el seu entusiasme.

Tota la nit en Joanet no pa-
rà de ballar, fins que, en aca-
bar-se el ball, la gitana li di-
gué:

—Si vols passar un ratet amb
mi, vina, que anirem a casa
meva.

En Joanet no s'ho féu dir
dues vegades, i emocionat com
un cadell, després de comptar
noranta tres graons, entrà al
pis de la disfressa.

L'endemà al matí, en Joa-
net, ja més serè, en arribar a
l'oficina féu recompte dels seus
cabals, i es trobà amb què, de
cent trenta cinc pessetes que
portava, només li restava una
pesseta amb trenta cèntims.

S'enfurismà, però com que
no era home que s'amoïnés per
poca cosa, s'aconsolà pensant
que s'havia divertir de valent,
i no s'hi encaparrà més.

—Aquests paperets els deu fer vostè, oi?

—I ara! No! Els compro...

—Com que al teatre sempre feia paperets...

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINKO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 142

EL REINADO DE MOMO

Un servidor tiene una cebolla por el carnaval. Crean que hi disfruto de valiente. Y eso que ya tengo un poco orinadas las frontizas, que si no, aun haría rollo. Antes, no dejaba ningún baile. ¡Con decirles que era amigo del Baile del Real Patrimonio! Y hacía tronar y llover. Máscara que me hacía pieza, era pez al cuévano. Con cuatro frases de aquellas de dejame encender y una cena de diez pafias la conquista era cosa hecha. Ahora ya me cuestan un chico más, pero ¡qué le haremos! El tiempo pasa y la Juana baila.

Hoy, todas las cosas nos recuerdan el carnaval. ¡En que son más caras cada día! Y las máscaras te cuestan un de aquello.

¿Qué signo ortográfico usan más las casadas?

La coma, drona.

Bueno: pues la comadrona hace forrolla en noviembre, o sea, nueve meses después de la ballaruga carnavalesca. Pueden subir de pieses.

¿Y qué legumbre es la más estirada?

¡Pues la haba...tiva!

(Esto no liga, pero no hagan cabal.)

Un servidor este año ya tiene triado el disfraz. Dará el golpe. Afígrense que llevaré el pelo teñido de rojo y llevaré un vestido corto hasta el ombligo y unos zapatos Fernando VII. ¿Que pareceré un mamarracho? Justa la madera. Esto es lo que quiero, para arrambar con el premio en la rua. Martí Ventosa, al verme, dejará ir un viva que parecerá el nuncio de Calaf. Y Gay sonreirá otorinolaringológicamente. Y Puigdoménech me hará agafar por inmoral. Me juego un pez.

Un amigo mío el otro día salió de un baile de máscaras con una paperina hasta allí. Estaba hecho un calígrafo de punta. ¡Hubiesen visto qué eses hacía! Yo le hice:

—Es bonito esto, ¿eh?

Y el muy taúl me respondió:

—No es pas bonito. Es merluza.

Bueno; pues este mi amigo, que estaba un chico demasiado alumbrado, se acercó a un foco de prostitución. ¡Ya ven qué cosas hace el mam!

¿En qué se parece una persona inteligente como un servidor, a la cuerda de un pozo?

Pues, en que las dos, cuerdas.

¡La barrila que pienso hacer este año en la Rua! Ya hago papilitos con recortes de prospectos. Me ayuda un actor del Novedades, que también hace papilitos. Un amigo mío tiene auto de aquellos de bolsillo y me lo dejará. Lo malo es que un golpe que me lo dejó ¡tuvieron que meterme con un calzador!

¿Qué perro es el que bebe más agua?

Pues el can taro.

Ayer topé con un señor muy serio, que me dijo:

—¿Sabe? El amo me echa del piso...

—¡Claro! —le hice.—¡Como es usted tan grave!

—Y qué carai tiene que ver...

—Pues que siendo tanta su gravedad, ¡está desahuciado!

Que de qué que me pega.
—¿Y dónde irá a vivir ahora? —le hice yo.

—¡Piscis! —me hizo.

Me cabré y le envié a nodriza. Luego supe que me daba su dirección: Pl. 6.

Dios nos en guarde de un ya está hecho.

BUENDIA Y GASSOL

¿EL MEDICO OS HA DESAHUCIADO?

Acudid a casa del abogado Paco Merlo, especialista en desahucios

Tarifas acomodo

Cremat Xic, 621, 3.º

No hay ascensor

GACETILLA SUPERFINA

Se ha celebrado, en el Salón Gausacs, un espantarrante baile de máscaras, a beneficio de la Sociedad de Millonarios Necesitados. Una cuestación se hizo antes de tocar el dos los asistentse. Se recogieron 6'75 pesetas. Dios ni dó.

— En casa del Conde del Ninot habrá un asalto un día de éstos. ¡Habrà tanta grimegia en el asalto del Conde como en el Conde del Asalto!

— De resultados de unas piñas que hicieron en el baile de máscaras del «Círculo Pintoresco de Alquiladores de Volátiles», se han recibido, a cañón, dos marinos japoneses. No pudieron reconciliarse por haber quedado hecho micas.

SASTRERIA BETICA

ESPECIALIDAD EN TRAJES DE CARNAVAL

Trajes de señora, último modelo, a 5 pesetas. A ver quién no va de señora por 5 pesetas.

Trajes de bólit, a 60 duros. 60 duros hacen ir de bólit a cualquiera.

Trajes «Ventre de Venus», a 50 pafias. Procuren ir de «ventres» y estaréis bien.

Cucurullas, a 3 nabos. Quién no va de cucurulla?

Trajes «Alegoría de la juerga», a 2,000 pelas. Siempre resulta caro ir de juerga.

No confundáis esta casa con el ataconador de la esquina

Gíriti, 622, bajos

UN INVENTO PISTONUDO, LAS PENSADAS DE SAM TAHUL

El sabio americano Sam Tahul, inventor del papel secante impermeable, los fósforos incombustibles, de la maquina de pedir limosna y de las bicicletas con calefacción central, acaba de empescarse un aparato para hacer eclipses de sol a voluntad, que ha de cabalgir a la humanidad como 2 y 3 en cen 7.

El gobierno mejicano quería comprarle la patente, pero le daba un tajo de bacalao, y no le eructó venderla.

Recordarán nuestros lectores — si no badan — que hace 2 años 3 meses y días, corrió la noticia de que el sabio Sam Tahul se había ido a casa Tapines. Ya les diré lo que fué. Un día unos bandidos le atracaron, y, después de atarle, le afeitaron las pafias, y para hacerle escagarrinar tiraron un tiro que hizo malbién la tela de un matalás. Un vecino que hizo cabo, exclamó, espantado:

—¡Sam atado!

Y un repórter que hacía el nariz extendió «¡S'ha matado!», y hizo correr la bola.

EL CRIMEN DE CUENCA

Un hecho esgarrioso ha llegado a nuestros dos oídos. La redacción en peso — y el peso no es pas mucho, pues la bailamos muy delgado — está tan trabalsada y no encierta una.

Cuenca, nuestro amigo Cuenca, nuestro espantarrante Cuenca, ha asesinado a una vieja. Claro que la cosa no tiene una importancia hasta allí, pues la vieja tenía 86 años y un día u otro tenía que hacer malvas; pero lo cierto es que a Cuenca lo han achampado y que se hará la astilla.

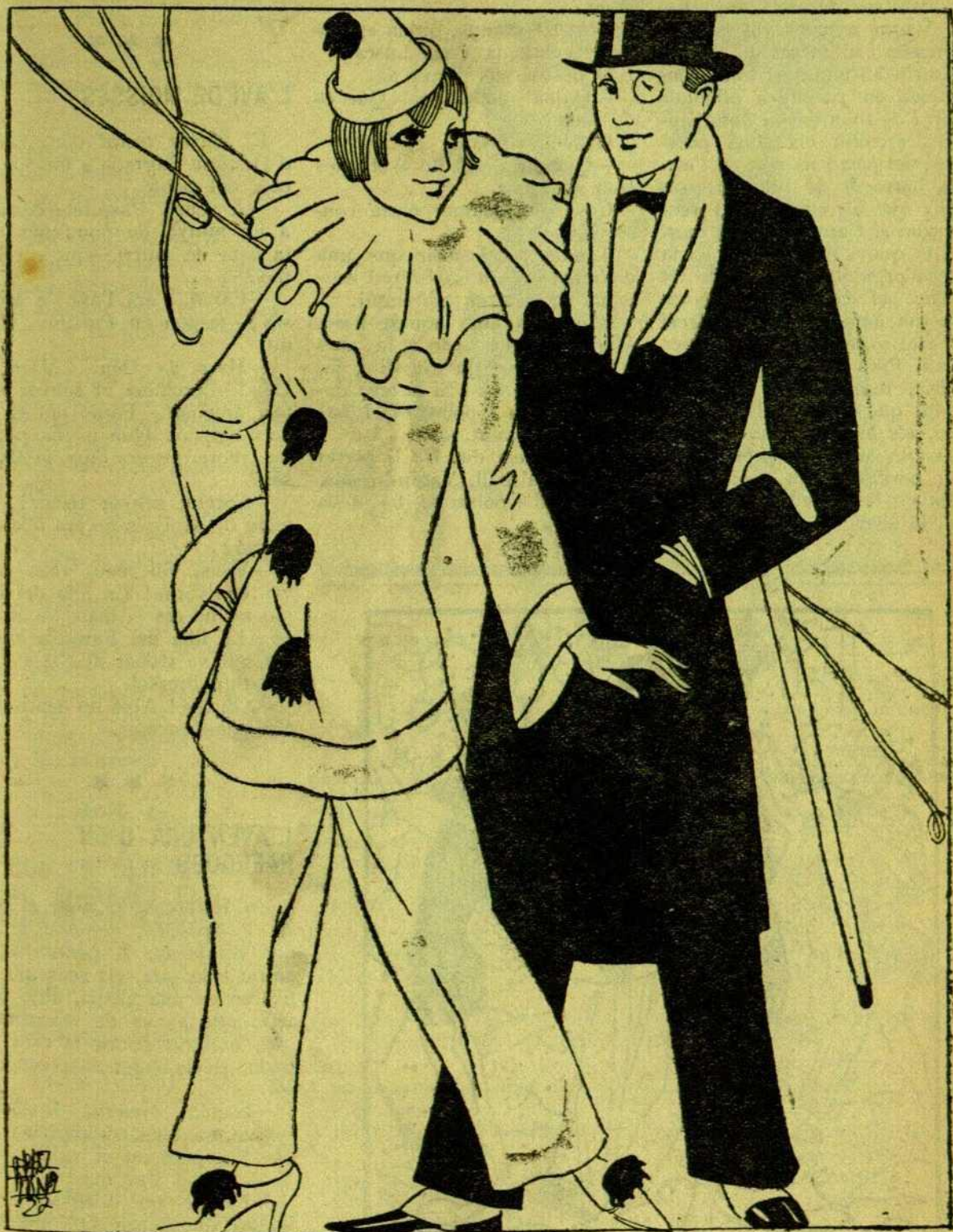
Verán cómo fué. Cuenca tuvo una discusión con ella y se marcharon de palabras y acabaron a mormas. Entonces la gueta, que era del morro fuerte, le dijo «calagurritano» y Cuenca se cabreó y cogiendo un revólver, le dió 226 palanadas, de diferentes precios y medidas.

La vieja, ante tal insistencia, la diñó y Cuenca se amagó en un cuarto hosco para no ir al estaro.

Pero se hizo la rabanada, pues un marrec que pasó por allí, al ver a la vieja hecha añicos — ya hemos dicho que tenía muchos añicos — comenzó a escualotar y Cuenca fué al estaro con dos esposas, a pesar de ser casado.

Nosotros, de primer entuvio, tuvimos un disgusto de casa el Ancho, pues Cuenca siempre estaba de lomo y pagaba cafeses, pero parece que estamos ya un chico más tranquilos, pues un abogado de upa nos ha dicho que pronto lo dejarán ir, ya que hay una circunstancia que lo librará de ir a presidio.

¡La vieja era su suegra!

—Perquè és vostè, vint duros.
—Caram! Es carota...
—Què es pensa trobar per Carnaval sinó una carota...

ELOGI DEL CARNAVAL

El Carnaval es mor!, diuen els mateixos de cada any. Bolla! Vagin a qualsevol ball de disfresses i m'ho sabran dir.

Entrin en aquestes sales convertides en paisatges orientals a força de coloraines i flors pansides, escoltin els sons pocasoltes del *jazz* i fixin-se en l'alegria barroera de les disfresses i dels que les empaiten, i veuran com el Carnaval no es mor.

Allò que s'està morint és la gresca organitzada. Allò de fer el ruc pel carrer, en corporació, rua amunt i rua avall, si que està a punt de fer el darrer badall. Però la grimègia coreogràfica, romansos!

Ara, que si em volen creure a mi, als balls de disfresses no hi vagin amb la pròpia. Es molt perillós i pot venir-ne la ruïna de la vaixela.

Si la senyora de vostès, com

és natural, va disfressada, s'expocen que un amic els la grapegi amb aquella barra, tot dient:

—Alça, «manu», quina «paia» més revinguda t'has buscat!

O bé que els diguin:

—Quina «pell», noi! Que és de preu?

O bé:

—Què diria la Lulú si et veiés amb aquesta?

Cosa que sempre porta conseqüències.

També pot succeir que una disfressa—vés a saber qui és—se us acosti i us esbronqui.

—On vas amb aquest lloro, Miquelet? Que ja no et fas amb la planxadora? Ja l'hi diré, ja, que li fas el salt! Si la teva dona ho sabia, pobreta! L'has deixada dormint, oi?

El que hem dit. No li portin la pròpia al ball. Vagin-hi sols, cuidant d'espolsar-se bé a la sortida.

I procurant que en el mèdic no s'hi encasti cap paperet com prometedor.

L'AVI DE MOISSÉS

El senyor rector dóna classe d'Història Sagrada a tots els xicots del poble.

—A veure, Pasturet—demana a un minyó de nou anys que fa cara de murri,—qui era Faraó?

—Faraó... era l'avi de Moissés!—respon en Pasturet, decidit.

—Mare de Déu... Mare de Déu!—exclama el senyor rector, amoïnat.—Faraó era el rei dels egipcis. Què us ha pogut fer creure que era l'avi de Moissés?

—Caram, senyor rector! La mare de Moissés no era filla del Faraó?

—Veus, fill meu, veus com vas equivocat! La filla del Faraó no ho era la mare de Moissés. La filla del Faraó a Moissés se'l va trobar al Nil a dintre d'un bressol.

—Oh, bé! Això ho deuria dir ella per despistar.

L'AVENTURA D'EN RAFEQUES :: ::

En Rafeques va anar al ball de l'«Artístic», disposat a fer una conquesta. A penes hagué entrat a la sala, els seus ulls es fixaren en una xicota, alta, ben feta, que anava de marinera i que, malgrat portar la cara tapada, devia ésser caia com un sol.

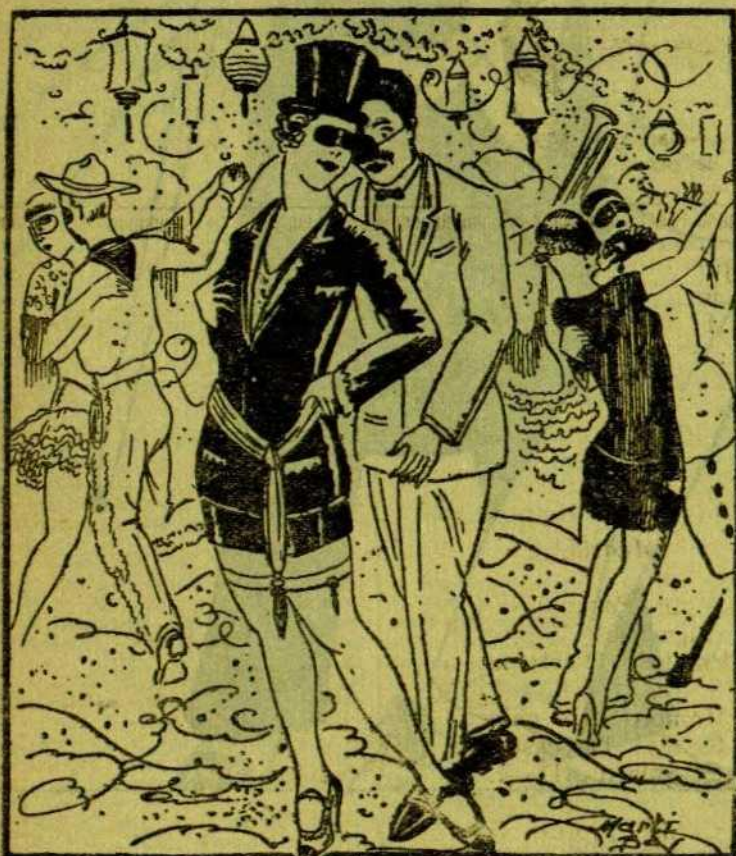
—Escolta, prenda —li digué.—Que no tens companyia?

—No, però no et vull.

—I això? Per què?

—Perquè no m'agraden els homes que tenen una piga al cap d'avall de l'esquena!

I, rient com una boja, la disfressa fugí i desaparegué entre la munió avalotada. En Rafeques es quedà perplex. Allò

—Vostè va de senyor, noia? Doncs això a mi em fa agafar ganes d'anar de senyora.

que li havia dit la disfressa era cert. Allà on s'acaba l'americana hi tenia una piga, grossa i molsuda... Però, com redimoni ho sabia la marinera?

El pobre xicot va estar rumiant tota la nit. Si seria la Serafina? No: era més alta aquesta. Potser la Pura, aquella raspa? Impossible. Era més baixa. I mentalment anà repassant la llista de les fulanes que li podien haver vist la piga, i no podia identificar la disfressa.

Res: que li varen fer malbé la brometa d'aquella nit. Arribà a casa pensant amb la ditxosa disfressa, a la qual no pogué tornar a trobar.

L'endemà, pel carrer de Muntaner, es trobà amb la Susagna.

—Què tal, senyor Rafeques? Ja es troba bé?

—Divinament. No m'han molestat més.

—Ja ho sé, ja. Fins pot anar als balls de disfresses...

En Rafeques tingué una inspiració.

—La marinera...?

—Era jo! Però, per Déu, no em descobreixi! El doctor Salat em treuria!

La tal Susagna era una infermera de la clínica del doctor Salat, on en Rafeques li varen operar les morenes.

—Noia, amb aquesta disfressa pots ben dir que has tret el ventre de pena!

★ ★ ★

DE QUÈ ES DISFRESSARAN ENGUANY ELS PERSONATGES BARCELONINS :: :: :: ::

En Ribé: D'Atracció de Forasters.

En Mestres: D'amigo de la premsa.

En Junoy (Emili): De noi tendre.

En Junoy (Josep Maria): De Sant Lluís Gonçaga.

En López - Picó: D'exercitant.

En Cambó: De bomber a punt de sortir.

L'Olèrdola: De Volateria i Caça.

En Jesús Ulled: De «Jesús que torna»... a l'Ajuntament.

En Paco Madrid: D'acaparador.

El senyor Pasqual: De «llibre de memòries».

En Plantes: D'estrella errante.

En Montero: De galan jove.

En Rodés: De castís.

En Puigmartí: De «Flor de un día».

La Carme Flores: De menor.

En Lluís Capdevila: De Petroni.

En Martí Ventosa: De lobo de mar.

En Sagarra: De ben plantat.

En Ribera i Rovira: De revolucionari portuguès.

En Reparaz: De «problema marroquí».

En Marín (Ricard): De captaire.

I no en posem més per a no donar la llauna...

★ ★ ★

Quan pregunten al noi Gresca què espera a casà's, formal,

tartamudejant, contesta:

«Jo, si em caso, és per Na-a-dal»

Cada any, quan a confessar va amb el vicari l'Hortència,

ho sé perquè li sol dar la mateixa penitència.

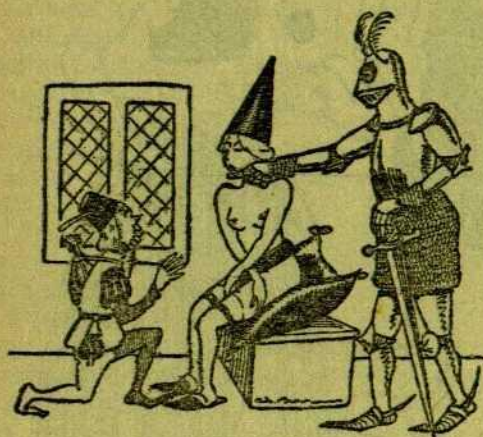
SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente la cura el

ANTISARNICO MARTI

VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17 y Farmacias

—Desvergonyit! Ja t'ensenyaré jo a mirar pel forat del pany!

(De Sans Gène.)

—Et dic que per una paraula no sóc el marit de la Raquel.

—Com ha estat això?

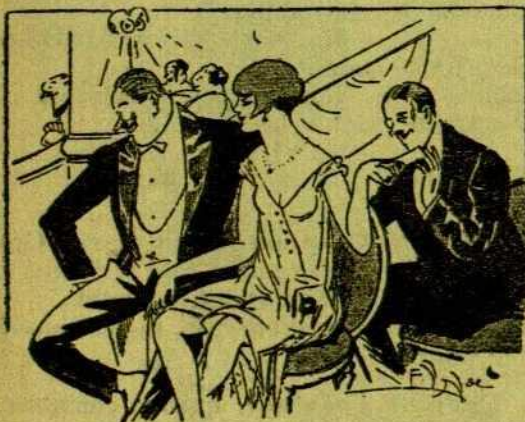
—Quan la vaig demanar va dir que «no».

(De Le Dimanche Illustrée.)

—Però, nena! Per què et mudes la camisa?

—Potser sí que vol que vagi a buscar feina amb la camisa bruta!

(De Sans Gène.)

—A mi, en el teatre, els banyuts em fan riure molt.

(De Sans Gène.)

—Jo no em casaré mai amb un home a qui no es timi.

—I si un milionari et demanés la mà?

—Doncs, mira: l'estimaria.

(De Parisiana.)

—Ai, prenda! La seguiria fins la fi del món!

—Doncs perd el temps, jove. No hi vaig.

(De Parisiana.)

—Sóc teva per tota la vida!

—Amb les nits en tinc prou.

(De Le Rire.)

—I no et fa por posar tota nua a casa d'aquell pintor

—No. Hi ha calefacció.

(De Parisiana.)

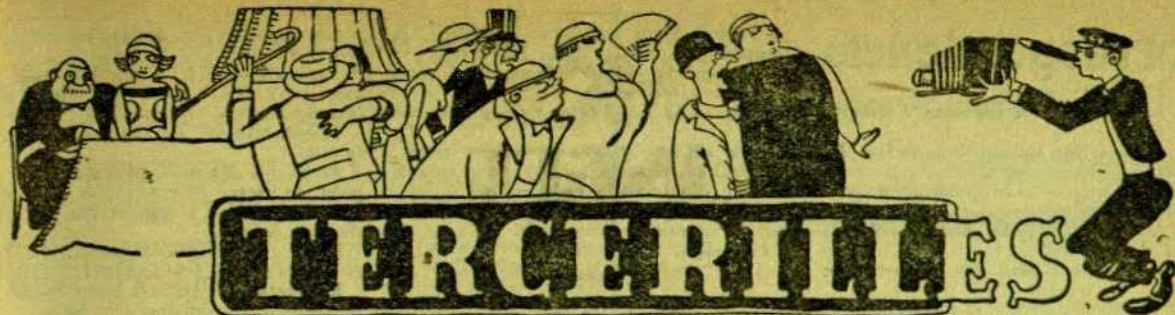
—Què és aquest blau

—En Dupont m'ha donat un cop de puny.

—I no l'hi has tornat?

—Ja l'hi havia tornat abans.

(De Le Journal Amusant.)

TERCERILLES

A en Manuel Fontdevila, nostre estimat company, l'han fet director de l'*Heraldo* de Madrid.

Vet-aquí una nova que deixarà content en Fargarello!

En una reunió es parlava d'un xicot, que de resultes d'una ferida, no tenia... condicions, i una senyora digué:

—Es un joven simpático!
I una nena que s'ho escoltava, digué:
—En diuen pático d'allò, mamà?

En P....., que se le dona d'ésser molt vigorós en la faccía amorosa, s'ha casat fa poc, i l'altra nit, a l'Equestre, explicava detalls del seu viatge de nuvis.

—I has arribat molt lluny?—li preguntaren.
—Només fins a Cette!—respongué modestament.

La baronesa de S..... anà a visitar en C.....
—Venia a captar per l'asil de Vídues Desconsolades.

—Tindrè molt de gust en contribuir-hi. Aquí va un xec de 5,000 pessetes.
—Oh! Gràcies! Quanta generositat! Però... no l'ha firmat!
—Això, no. No m'agrada exhibir-me. Jo, les caritats les faig guardant l'anònim.

El doctor R..... és un fresc. Dies passats, en el cafè, un company d'escacs li preguntà:
—Tinc una forta inflamació a la gargamella. Què m'aconsella?
I ell, tranquil·lament, respongué:
—Que gastis colls de celuloire. Són molt inflamables!

Vegin aquest retallet que copiem d'una revista:

«En Sumarta, el viento designa el tiempo que una viuda debe permanecer sin contraer nuevas nupcias.

«Apenas muere el marido, la viuda planta a su puerta un mástil con una bandera.

«Mientras ésta permanece intacta tiene la mujer la obligación de ser fiel a la memoria del difunto, pero apenas el

aire hace un desgarrón en el trapo, queda libre y puede aceptar el primer hombre que se le presente deseoso de casarse con ella.»

Si això es fes aquí, estem segurs que no hi hauria cap bandera sencera a l'endemà.

Del Ciero:

«Ha dejado de formar parte de la redacción del periódico local, *Gerunda*, el profesor de esta Escuela Normal don Juan Gomis Llambías.

«Se supone se trata de un suicidio, pues el interfecto sufría una parálisis parcial.»

Ho lamentem.

Aventura galant:

—Senyoreta... em permet que l'acompanyi?

—Amb molt de gust. Precisament ara vaig a pagar un compte a la modista.

—Perdoni... Ara recordo que m'esperen!

Un diumenge, al Ritz:

—No troba que la senyora C..... no envellaix?

—Si ja no pot!

Copiat d'un diari de Nova York:

«Miss Elize Pizer té el gust d'anunciar a tots aquells a qui pugui interessar, que després d'un any d'experiència, es casa amb M. Aage Wildike, habent demostrat la pràctica que M. Wildike pot fer un bon marit.»

Què els sembla? Es o no és americà això?

D'El Liberal, de Madrid:

«Viuda distinguida desea protección de sacerdote posición, etc.»

Res: que vol una persona ordenada.

De la mateixa font:

«Joven veinticuatro años, discreto, bien parecido, desea protección de señora cualquier edad, para poner industria, sometiéndome a las condiciones que quiera, etcétera.»

D'això se'n diu barra i afició...

Llegim en el *Gràfic*:

«...la obra *Malvaloca*, de los hermanos Gutiérrez.»

Uua!

L'Enric Borràs, a *El camí desconegut* hi fa un vell de 65 anys.

I el caracteritza com és costum: pas incert, veu cascada, mans tremoloses...

Nota: L'Enric Borràs té 65 anys.

Copiem d'un diari americà:

«En el momento de recibir un beso, las mujeres se preocupan menos por el amor que por lo crecido de la barba de quien las besa.

«Si las mujeres se dieran cuenta del valor que los hombres les concedemos a sus caricias, vivirían acariciándonos.»

Aquest senyor és dels nostres.

A l'Ignasi Iglesias l'homenatge li ha ferit la seva modestia.

I això va donar lloc a un debat molt original.

Quan, a Novetats, parlà al públic, digué:

—Deixeu-me ésser humil. L'homenatge no me'l mereixo!

—Sí!—contestà el públic.

—No!—féu ell.

—Sí! Sí!

—Us dic que no!

—Que sí!

—Que no!

Hi va haver un moment que crèiem que la cosa acabaria malament!

Un prec:

—No els sembla que ja n'hi ha prou d'Anna Petrowna i de Rosita Rodrigo?

Amb tot els respectes que ens mereixen.

Que són molts.

Es veu que els homes renuncien a casar-se a Itàlia.

L'any 1920 s'hi celebraren 509,000 matrimonis i l'any 1925, sols 300,000.

I el bo del cas és que els naixements no han disminuït.

Mare de Déu, com està el món!

CARNESTOLTES 1927
Festivals AURIGEMMA en el

TEATRO NOVEDADES

DISSABTE
19 de Febrer

Primer Ball de Disfresses :: ROSA

Dijous gras, a la tarda:

Dijous gras, a la nit:

GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS

GRAN BALL PARÉ ET TRAVESTI «AURIGEMMA»

Correspondència

T. A. Lentro.—Va. Llàstima d'ortografia!

G. C. L.—No, francament, no va. Es innocentó i massa carregat...

Biel Espants.—L'hi publicarem amb aquella satisfacció.

C. Hagal Astics.—No mata, però mirarem d'enquibir-l'hi.

Xano.—Es més lleig que un pecat de frare.

Dues voluptuoses.—No ens acaba de fer el pes.

Ric Roc Ruc.—Protestem enèrgicament.

C. Arai.—Fill, el cuévano reclama sus derechos.

Tótila.—No sabriem pas què dir-li. Més va patir Nostre Senyor.

Joan de l'Olla.—O se'ns rifa, o és un

poca-solta. Sigui l'una cosa o l'altra, ja comprendrà que no hi ha res a fer.

Gundemaro.—Posi's tranquil i compri's un sabre de llauna.

Pitof.—Mau! Tenim por de fer-nos mal.

Tres d'Olot.—Ara vegi quines coses! I tres han estat a fer-ho? Així toca a un terç d'animalada cada u, oi?

K. Milet.—Apa, jové! No val a abusar de la nostra innocència.

Plo.—Res. Girem full.

Un viu.—Doncs no ho ha endevinat. No, no i no.

Pasacalle.—Miri: a mi, les coses, dires, sap? Ah! I no ens vingui amb llos de família.

David.—Anirà. Pot comunicar-ho a la família.

Peret.—Es més poc sucós que un palet de riera. Què vol que em fem?

Nello.—No. I gràcies que ens trobe de bon humor.

Patau.—Té gràcia, però... però... sé si m'entén. Just! Aixó!

Rasqueta.—Amb el clero no hi guiti bromes. Li demano per favor.

Un de boina.—Té tota la raó.

Eden Concert

"Dancing de las Mil y una noches"

EXIT DE

LAS MARAVILLAS DE PARIS

TEATRE COMIC

Suprem èxit de les noves representacions de la revista

JOY-JOY

TEATRE ESPANYOL

O. Sampere-Bergés

LA REINA DEL MERCAT

LA BONA SOMBRA

CABARET DE PRIMER ORDRE

Ginjol, 3 (plaça Teatre). Telèf. 1186 A

Carnestoltes de 1927

Grans i lluites Balls de Disfresses

Dijous pròxim, dia 17: VUITÈ BALL.

Dissabte vinent, dia 19: NOVÈ BALL.

Saló artísticament exornat. — Profusió de llum. — Formosos i originals premis a les disfresses que es distingeixin per llurs vestits. — Músics del S. M. de C.

LLEGIU

Los mejores
Cuentos verdes populares

per UN VIEJO JUERGUISTA

VAL: UNA PESSETA

PAGEOL

Cura totes les malalties
de la sang, pell i cabell

Obra amb
rapidesa i
radicalment;
suprimeix
tot seguit
els dolors i
evita tota
complicació

Demaneu sempre
PAGEOL

CARNAVAL PER FER BARRILA
TROBAREU CONFETTI, SERPENTINES, BOLES DE NEU, CAROTES, TRAJOS DE PAPER, ETC., ETC.
INDUSTRIAL BOLSERÀ, S. A.:: Telèfon 4013-A

TABLETES MARK (PURGOL)

CUREN, La bienoràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions y totes les malalties de l'orina. De venda en les Farmàcies i Centres de específics. 3 pessetes caps

Juegos Florales

Preciosa novel·la de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 45

Habitacions con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, 1

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU: DUES PESSETES

ATENCIÓN! Al sortir del Teatre, es
natural que tingueu ganes de fer
treballar les dens davant d'una
taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4: TEL. 2791-A

que la trobareu al vostre gust, a
part que econòmica. Tota classe
de mariscs, fiambres i vins de
les millors classes. Per encàrrecs,
: : : ningu ho fa millor : : :

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Cal·lefactió central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefactió
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

BLENORRAGICS!

Recordau sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

LA EDUCACIÓN SEXUAL

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un Better?

Es el millor preservatiu conegut i el més
econòmic. — Un sobre Better val 50 cèn-
tims i una caps a d'alumini contenint
tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIO, 5 (OBERTA TOTA
LA NIT) Aquesta casa garanteix els SOBRES BETTER

VIAS RINARIAS: IMPUREZAS de la SAN- GRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer- medades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamen-
te por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en ca-
sos crónicos, difíciles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda
clase de medicamentos con resultados
ínfimos o nulos, mediante los MEDICA-
MENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades.

VIAS URINARIAS. — **Blenorragia**
(purgaciones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
cistitis, gonorrea, etc., del hombre,
y vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, cistitis, aneurisma, flujo, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los **CALCETINES DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de son-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.
5'50 VENTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—**Sífilis** (avaricosis), sosa-
mas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), eru-
pciones escrofulosas, eritemas acné, urticarias, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, vicios o infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las **PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas,
granos, forúnculos, supuración de las mucosas, salida del es-
tómago, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lim-
pia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 Ptas. FRANCOS.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**.
Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (vicios sin años), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. —
VENTA, 5'50 Ptas. FRANCOS.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Sibas, 8, en C.
Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Gellart, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores: **MATACABRAS RAPID**, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

Es cura radicalment amb el
SULFUREO GABARRERO **RONYA**
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 55
Centres d'Especcios

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
gèniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—No em coneixeu, oi? Es que vaig molt ben disfressat. Jo m'he posat el vestit i la meua dona m'ha posat les banyes.